

Naši mandarini prodajajo in investirajo

»Ko se šalijo vlade, so posledice za tiste,
ki so tarča njihovega humorja, navadno boleče.«

Mnogokrat sem se že vprašal, zakaj se naša državna podjetja in banke prodajajo tako poceni, po drugi strani pa so velike državne investicije tako razkošno drage? Vedno znova sem pomislil na naše politične predstavnike, na vsakokratne vladne stranke, ki so že 25 let izvoljene od ljudstva na tak način (po začasnem volilnem zakonu iz leta 1992-?!), »da dejansko uveljavljajo sebične interese večine posameznikov v vodstvih strank in preračunljivcev okrog njih« (po Miranu Mihelčiču). Dobili smo torej tako demokracijo, ki je »namesto nove rešitve, postala del problema« (po Janezu Markešu), saj vlade očitno ne upoštevajo interesov ljudstva (davkoplačevalcev), pa tudi volivcev ne.

Gre torej za našo politično in ekonomsko elito, ki upravljata s Slovenijo - na »svoj način« ob nezadostni vladavini prava in s prisotno močno sistemsko korupcijo. »Elite so se navadile, da povsem brez sramu izkoriščajo svoje položaje v zasebno korist in se s tem še javno hvalijo.« (Jože Vogrinec)

Poskušal bom utemeljiti zgornje razmišljanje in osvetliti »njihov način upravljanja« z nekaterimi primeri:

1) Alarmanten je način, kako Slovenija prodala svoje letališče Jožeta Pučnika nemškemu državnemu podjetju Fraport. »Prodajo osrednjega državnega letališča nam vsiljujejo domači finančni špekulanti, ob indiferentnosti parlamenta in vlade«, je pisal Borut Mekina v Mladini. »Odločitev o prodaji Aerodroma ni sprejel ne parlament, ne vlada. To odločitev sta sprejela največja lastnika finančne skupine Alta. Dean Čendak in Zvone Tajjat, oba s seznama 100 najbogatejših Slovencev

2) Iz starega TV »Epiloga« o TEŠ 6 si izpišem del komentarja:

Trije glavni akterji, U. Rotnik (vodja projekta), M. Medved (direktor Premogovnika Velenje) in S. Meh (vodilni lokalni politik) se umikajo pred konsistentnimi vprašanji novinarja. Preseneča nizek nivo (ne)odgovorov, menjanje tem pri konkretnih vprašanjih, »se ne spomnijo, če jim tema ne ustreza, se sklicujejo, da tisti, ki jih kritizirajo »nimajo pravih podatkov«.

Lepa vila na Krku, ki so jo skupaj postavili tovariši v boju za izgradnjo TEŠ 6 (Rotnik, Medved, Kotar), je priča njihovem »uspehu«: enkrat preplačani investiciji, ki bo pri obratovanju povzročala še kup dodatnih problemov (potencialne izgube, vračila tujim bankam, okoljske obremenitve).

3) »Reporter« javlja »o sladkem življenju šerifov NLB«. »Imena kot so Marko Voljč, Marjan Kramar, Boris Zakrajšek, Alojz Jamnik in Andrej Hazabent so najbolj odgovorni za to, da ima bančni sistem v kreditnem portfelju 27% slabih terjatev« in še vedno živijo »na veliki nogi«. Očitno je, da je finančni sektor zaščiten in nedotakljiv. Dolg pa je postal osnovna kategorija nadzora in izsiljevanja Slovenije.

4) »Državna lastnina je v celoti prepuščena dobri volji in navdihu tričlanske uprave Slovenskega državnega holdinga (SDH) in seznamu 15 podjetij, od katerih jih je vsaj šest že prodanih.... V nasprotju z uspešnimi državami, ki državno lastnino aktivno upravljajo s tem, da prodajajo in kupujejo kapitalske deleže v podjetjih, je ponujena strategija Cerarjeve vlade zgolj strategija privatizacije in popolne kapitulacije.« (Andrej Rus)

5) Kako drago se gre država svoje uresničene in predvidene velike investicije, je jasno razvidno iz znane »sage TEŠ 6«, čudno zasnovane gradnje drugega tira in umeščanja cest 3. razvojne osi (po vsiljeni dražji trasi F2-2) !?

6) »Slovenija se je v mednarodni raziskavi Transparency International že spet (sedmič) uvrstila med države, ki slabo ali sploh ne izvajajo določil OECD o boju proti podkupovanju tujih javnih uslužbencev v mednarodnem poslovanju.«

Kaj storiti?

»Vsi vemo, da rešitev ne bo dal sedanj politični establišment oziroma da je pogojena prav z njegovim odstranjevanjem«. (Franček Drenovec)

Za začetek bi bilo treba spremeniti sedanji volilni zakon v smeri kombiniranega volilnega sistema (ki ga že 60 let uspešno uporablja Nemčija), kjer ima vsak volivec dva glasova: enega za stranko in drugega za zelenega posameznika iz njegovega volilnega okraja. Nato pa bi bilo potrebno vzpostaviti kritično javnost z obilo zdravega razuma, ki ga danes tako zelo manjka..